

מ"ת 22987/05/14 - מדינת ישראל נגד סולימאן פתאלי, מוחמד ג'ראדאת

בית המשפט המחוזי בנצרת
מ"ת 22987-05-14 מדינת ישראל נ'
פתאלי(עציר) ואח'
מ"ת 22970-05-14
12 יוני 2014

בפני כב' השופט הבכיר זיאד הווארי
המבקשת: מדינת ישראל
נגד
המשיבים: 1. סולימאן פתאלי (עציר)
2. מוחמד ג'ראדאת (עציר)

נוכחים:

בשם המבקשת: עו"ד נטע פוניס

בשם המשיב 1: עו"ד ח'אלד אבו אחמד בהעברה מעו"ד באסל פלאח

המשיב 1 בעצמו [באמצעות השב"ס]

החלטה

1. נגד המשיב מס' 1 (להלן: "המשיב") הוגש לבית משפט זה כתב אישום בת"פ 22970-05-14, המייחס לו, יחד עם נאשם נוסף (להלן: "מוחמד"), את העבירות הבאות:

- א. עסקה אחרת בסם מסוכן- עבירה לפי סעיפים 13 + 19א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973 (להלן "הפקודה").
- ב. החזקת סם שלא לצריכה עצמית בלבד- עבירה לפי סעיפים 7(א) + (ג) רישא לפקודה.
- ג. ניסיון לסחר בסם מסוכן- עבירה לפי סעיפים 13 + 19א לפקודה + סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- ד. הסתייעות ברכב לשם ביצוע פשע- עבירה לפני סעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961.

עמוד 1

2. בתמצית, על פי כתב האישום נטען כי ביום 22.4.14, סיכם המשיב עם אחר שזהותו אינה ידועה, כי ימכור לו כ- 8 ק"ג סם מסוכן תמורת כ- 120,000 ₪, אותם ימסור לו למחרת היום.

בהתאם לכך, ביום 23.4.14, סמוך לשעה 16:30, הגיע המשיב ברכב מסוג הונדה (להלן: "ההונדה") אל חצר ביתו של מוחמד. מוחמד עלה להונדה והשניים נסעו מהמקום אל מוסך הגליל שבעראבה. בהגיעם למקום נכנסו השניים לשטח המוסך ובחלוף זמן קצר יצאו מהמקום בהונדה בחזרה אל ביתו של מוחמד, אשר ירד מההונדה ונכנס לחצר ביתו. המשיב עזב את המקום וכעבור כרבע שעה עצר את ההונדה בצד הדרך סמוך לצומת חנא, שם המתין לבואו של מוחמד. סמוך לשעה 17:40, הגיע מוחמד לצומת כשהוא נוהג ברכבו מסוג מזדה (להלן: "המזדה"), כאשר בתא המטען מוסלקות 38 חבילות המכילות כ- 7.5 ק"ג סם מסוכן מסוג חשיש (להלן: "הסם"), ונעצר בסמוך להונדה. זאת עשו המשיב ומוחמד בהתאם לסיכום לפיו הסם יובל ליעדו במכוניתו של מוחמד- המזדה, ואילו המשיב ייסע מרחק מה לפניו בהונדה, במטרה להתריע על מכשולים ונוכחות משטרתית בדרך.

לאחר שנעצר מוחמד בצומת חנא, העביר המשיב למוחמד כסף, סיגריות ומצית והשניים המשיכו בנסיעה לתחנת דלק סמוכה. בתחנת הדלק תידלקו השניים את מכוניתיהם. לאחר שסיים מוחמד את התדלוק, המתין למשיב ביציאה מתחנת הדלק וכאשר סיים המשיב לתדלק, חלף על פני המזדה והחל נוסע לפניה, בהתאם לסיכום המוקדם. המשיב ומוחמד נסעו זה אחר זה מתחנת הדלק במשך כחצי שעה לכיוון עפולה, עד אשר נעצרו ע"י כוחות המשטרה.

3. עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרם של המשיב ומוחמד עד תום ההליכים. לטענת המבקשת, קיימות ראיות לכאורה טובות להוכחת המיוחס לשניהם בכתב האישום, הכוללות בין היתר את מעצרו של מוחמד כשהסם בתא המטען של המזדה בה נהג, מעצרו של המשיב בסמוך למקום מעצרו של מוחמד בעודו נוהג ברכב אחר, דוחות עיקוב של שוטרים, האזנות סתר, חוות דעת לעניין הסם, דוחות שוטרים, צילומי מצלמות אבטחה ועוד.

4. בדיון לפניי הסכים ב"כ של מוחמד למעצרו עד תום ההליכים, תוך שמירה על זכותו להגיש בקשה לעיון חוזר. מנגד, חלק ב"כ המשיב על קיומן של ראיות לכאורה כנגד המשיב, כאשר לטענתו עוצמת הראיות בתיק הינה חלשה, נסמכת כולה על ראיות נסיבתיות ומצדיקה את שחרורו של המשיב בחלופת מעצר. הוסיף כי לכל הפחות, יש לשלוח את המשיב לשם קבלת תסקיר מעצר שירות המבחן בעניינו.

דיון והכרעה

5. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, ואת טענות באי כוח הצדדים הגעתי לידי מסקנה כי דינה של הבקשה להתקבל. להלן נימוקיי;

א.

ראיות לכאורה:

עמוד 2

בהתאם להוראת סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") על בית המשפט לבחון, טרם החלטתו על מעצר הנאשם עד תום ההליכים, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו במיוחס לו בכתב האישום. בשלב זה בוחן בית המשפט האם יש בכוחו של חומר הראיות הגולמי המצוי בידי המבקשת להצביע על סיכוי סביר להרשעה [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2)133; בש"פ 748/10 איסקוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו])]. המשקל שצריך להינתן לכל ראיה ייקבע על ידי הערכאה הדיונית בשלב בירור אשמתו של הנאשם כך שבית המשפט הבוחן את דבר קיומן של ראיות לכאורה במסגרת דיון במעצר עד תום ההליכים אינו נדרש לשאלות כגון מהימנות העדים ולסתירות כאלה ואחרות, ככל שהן עולות מן העדויות שנגבו. רק מקום בו מוצא בית המשפט כי מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים, עשוי הדבר לעתים להוביל למסקנה כי בשל חולשת הראיות לכאורה אין הצדקה למעצר מאחורי סורג ובריה או שיש מקום להורות על חלופת מעצר [ראו: בש"פ 4692/06 אלמוגרבי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו])].

כאמור, אין בין הצדדים מחלוקת כי הסם במשקל של כ-7.5 ק"ג נתפס ברשותו של מוחמד. כן לא העלה ב"כ המשיב טענות אודות השתלשלות העניינים המתוארת מיום 23.4.14, ככל שזו נוגעת למפגשים שאירעו בין המשיב ומוחמד באותו יום. המחלוקת בין הצדדים נוגעת אם כן רק לעוצמת הראיות לכאורה, אשר קושרות את המשיב לסם שנתפס.

עיון בחומר החקירה אשר בידי המבקשת, מלמד כי עיקר הראיות לכאורה כנגד המשיב נסמכות על שיחות טלפון מוקלטות שניהל המשיב עם האחר, אשר הוקלטו במסגרת האזנת סתר וכן על אותה התנהלות משותפת של המשיב עם מוחמד, טרם זה נתפס כשהסם ברשותו.

אשר לזיהוי קולו של המשיב בהאזנות הסתר, הרי מחומר החקירה עולה כי מכשיר הפלאפון של המשיב, עליו נערכה האזנת הסתר, נתפס ברכב ההונדה של המשיב עת נעצר (ראו לעניין זה לדוג' העתק חידוש היתר האזנת סתר על הפלאפון של המשיב שניתן ביום 10.4.14 ע"י כב' סגן הנשיא כתילי והשוו עם מסמך תפיסת מוצגים של רס"מ מיאודובסקי המסומן ר', וכן דו"ח פעולה של ליאור שפירא המסומן ק'). מכל מקום ב"כ המשיב לא העלה לפני כל טענה לפיה הקול הנשמע במסגרת האזנות הסתר אשר, תורגם לתמלולים הנמצאים בתיק החקירה, אינו שייך כלל למשיב.

אשר להאזנות הסתר, הפנה ב"כ המבקשת בעיקר לשיחה מס' 140 אותה ניהל המשיב עם אחר שזהותו אינה ידועה ביום 22.4.14. עיון בתמלול השיחה מלמד כי בין השניים מתנהלת שיחה במסגרתה מבקש האחר לקנות דבר מה מהמשיב. בין היתר, נאמרים במהלך השיחה הדברים הבאים:

"גבר: אתן לך כסף, השגתי לך את הכסף, תכניס לי שבע-שמונה.

סלימאן: אה

גבר: שבע- שמונה מהם, תזיז לי אותם ואחשב לך כך שכל אחד מהם יצא ארבע אלף ושלוש מאות דולר, על חמש עשרה, אני אעביר אותם לישראל, תעביר לי..."

ובהמשך:

"סלימאן: ... כמה אתה רוצה?"

גבר: כמה שאתה רוצה, אם אתה רוצה אז תכניס לי שמונה- תשע, אתן לך חמש מאות אלף, מאה ועשרים אלף היום וכמה שאתה רוצה בהמשך..."

בשיחה נוספת שנערכת בין השניים באותו יום (**שיחה מס' 141**), אומר האחר למשיב כי הינו יוצא לאזור שכם ועל כן שלא יגיע היום, אלא אולי מחר.

סוף דבר לעניין האזנות הסתר, מחומר החקירה עולה תמונה לפיה בין המשיב לאחר התקמה עסקת מכר שטיבה אינו ברור אך ורק מקריאת תמלולי האזנת הסתר. עם זאת תוכן השיחה, בשים לב לעובדה שזו נערכה יום לפני האירועים נשוא כתב האישום במהלכם נתפס לבסוף הסם, בהחלט מהווה כשלעצמה ראיה בעלת משקל מסוים כנגד המשיב, לשם הוכחת המיוחס לו בכתב האישום.

אוסף כי בכל הנוגע להאזנות הסתר בהן הוקלט המשיב, הפנה ב"כ המבקשת לשיחות נוספות של המשיב באותו החודש, מהם עולה לכאורה קיום עסקאות שונות תוך שימוש במילות קוד כגון מכוניות (שיחה מס' 61) ופתיחת קווים (שיחה 39).

השימוש באותם מושגים במהלכן של שיחות הטלפון שניהל המשיב, אשר יכולים לכאורה להיחזות כמילות קוד, בשיתוף עם תוכן השיחות הרלוונטיות לעניין עסקאות שונות, כמויות, מועדי מפגש ומחירים, מעלים חשד לעריכת עסקה לא כשרה ומחזקים את עוצמת הראיות העולה כנגד המשיב. בעניין זה נקבע בבש"פ 4612/07 אלירן דרי נ' מדינת ישראל תק-על(2)2007, 3487:

"תמלולי השיחות הטלפוניות - של כל אחד מהעוררים ושל העוררים בינם לבין עצמם - מגלות שפת קוד המעלה חשדות לפענוחה המתבקש לכאורה כמתייחסת לעסקי סמים. בחלק מהשיחות מדובר על חומרים שונים וטיבם, על כמויות, על מחירים, על מועדי מפגש, על אנשים אלה ואחרים המסוכנים מחמת קשריהם עם שוטרים, ועוד. קריאה בעשרות תמלולי שיחות הטלפון מעלה בעליל שיח עברייני מובהק, שחלקו ניתן להתפענח בקודים המתפרשים כקשורים לעסקי סמים."

בנוסף להאזנות הסתר, עיקר חומר הראיות הקיים בתיק החקירה עומד על התנהלות המשיב ביום שלאחר

השיחה עם האחר והתנהלותו מול מוחמד, אשר נתפס בסופו של יום עם הסם ברשותו.

מדוחות העיקוב השונים (ראו דו"ח עיקוב 143 המסומן רד, דו"ח עיקוב 9020 המסומן רה, דו"ח עיקוב 110 המסומן רו, דו"ח עיקוב 9025 המסומן רז ודו"ח עיקוב 9009 המסומן רח), עולה כי ביום 23.4.14 (כאמור - יום לאחר האזנת הסתר 141- ז"ה) באזור השעה 15:30 נסע המשיב ברכב ההונדה בכביש 99. בסביבות השעה 16:30 נראה המשיב כשהוא נוהג ברכב ההונדה כשאיתו ברכב מוחמד ופונה לכיוון סכנין. בשעה 16:48 פנה רכב ההונדה לעסק המשולט "מוסך הגליל" על כביש 805 סמוך לפאתי עראבה. בשעה 17:00 נראה רכב ההונדה כשהמשיב ומוחמד בתוכו, כשהוא עוזב את המוסך לכיוון מרכז כפר מג'אר. בשעה 17:14 עצר רכב ההונדה, מוחמד יצא ממנו ונכנס למתחם בתים. רכב ההונדה, נוהג בידי המשיב המשיך בנסיעה בכביש 806. בשעה 17:19 עצר המשיב בכביש 806 והמתין כשהוא מצמיד לאוזנו טלפון סלולארי. בסביבות שעה 17:40, הגיע למקום מוחמד ברכב המזדה והמשיב ניגש אליו ומסר לו מבעד לחלון סיגריות, מצית וכסף מזומן. בהמשך נסע המשיב מהמקום ברכב ההונדה כשמוחמד נוסע אחריו ברכב המזדה. בשעה 17:44 עצרו המשיב ומוחמד בתחנת הדלק "דיזול" בכביש 806 סמוך לעילבון, שם תדלקו את הרכבים. בשעה 17:47 נראה המשיב נוהג ברכב ההונדה כשבעקבותיו מוחמד ברכב המזדה בכביש 806. השניים הוסיפו לנסוע בדרך דומה עד שנעצרו ע"י בלשי ימ"ר צפון בסביבות השעה 18:14. לא לחינם מצאתי לנכון לאזכר את העיקוב שנערך למשיב ולמוחמד כמעט במלואו, שכן עיון בדוחות העיקוב מלמד כי עם השניים התנהלה לכאורה עסקה באותו יום, אשר כללה תכנון של ממש. כאמור, המשיב ומוחמד נפגשו תחילה כאשר המשיב בא לאסוף אותו עם רכב ההונדה, נסעו יחד למקום סגור ושהו שם זמן מה, שבו לביתו של מוחמד אשר ירד מרכב ההונדה ונכנס לביתו. בהמשך, המתין המשיב למוחמד בצד הדרך וכשזה הגיע ברכב המזדה העביר אליו המשיב כסף מזומן דרך חלון המכונית. לאחר מכן הוסיפו השניים לנסוע זה בקרבת זה, עד שנעצרו לבסוף ע"י המשטרה.

דוחות העיקוב שסקרתי בתמצית מתיישבים האחד עם השני ולא עלו בהם כל סתירות. מכל מקום, ב"כ המשיב לא העלה כל טענה בהקשר זה. לטעמי ראוי לתת בשלב זה לדוחות העיקוב משקל כבד.

חיזוק משמעותי לראיות לכאורה שפירטתי לעיל כנגד המשיב, ניתן ללמוד מהעובדה כי מייד עם מעצרו של המשיב ומוחמד נמצא בתא מכוניתו של מוחמד הסם. העובדה כי המשיב נראה רוקם עסקת סם עם מוחמד באותו יום, עת נפגש עמו ופעל לצידו לכל אורך הדרך, יש בה לטעמי כדי להביא למסקנה לכאורית על פיה התנהלותו של המשיב לא הייתה "תמימה".

פרשנות המבקשת לפיה המשיב היה מעורב בעסקת הסם הנה אם כן גיונית ביותר ומתקבלת על הדעת לשלב זה ומשתלבת היטב עם יתר הראיות שבידה.

לכל האמור יש להוסיף ולהפנות להתנהלותו של המשיב בחקירות המשטרה לאחר מעצרו. כעולה מהודעת המשיב מיום 23.4.14 סיפר כי שהה כל היום עד שעות הערב בעסק שלו (עמ' 2 ש' 21) וכי כלל לא נפגש עם איש באותו יום (עמ' 2 ש' 31). אשר למוחמד, טען כי ראה אותו לאחרונה לפני יומיים שלושה (עמ' 3 ש' 67).

אף בהודעתו מיום 28.4.14 טען כי ביום מעצרו נסע מביתו לבד לשם תיקון רכבו (עמ' 3 ש' 47-42) וכי משעת יציאתו מביתו לא נפגש עם איש (עמ' 3 ש' 68) ובוודאי שלא עם מוחמד (עמ' 4 ש' 88). רק לאחר שעומת עם חומר הראיות נגדו שכלל סרטון ממצלמת האבטחה בתחנת הדלק, גרס המשיב לראשונה כי נפגש עם מוחמד בכביש, אולם לא נכנס לביתו (עמ' 4 ש' 98-101).

בהודעתו מיום 1.5.14 שב המשיב על עמדתו בהודעותיו הקודמות (עמ' 8 ש' 252-251) ובהמשך עשה שימוש בזכות השתיקה (עמ' 8 ש' 254, 264, עמ' 9 ש' 270, עמ' 10 ש' 334).

בהודעתו מיום 7.5.14 שינה המשיב את גרסתו כאשר הודה כי פגש את מוחמד בכפר מג'אר ושוחח איתו על מקום לתקן את מכוניתו, בהמשך נסעו יחד למוסך לשם בדיקת מקום לתיקון המכונית, אז השיב את מוחמד לביתו (עמ' 4-5 ש' 113-151). בהמשך פגש את מוחמד לפני שנכנס לתדלק את רכבו, אז שוחחו שיחת חולין קצרה (עמ' 6 ש' 195-203). המשיב הכחיש לאורך כל חקירותיו כל מעורבות בעסקת סמים כלשהי.

בדיון לפניי ניסה ב"כ המשיב להסביר את שינויי הגרסאות של המשיב בחשש שהיה נתון בו עת נעצר ונלקח לחקירה. טענה זו לא אוכל לקבל בשלב זה. עיון בהודעות המשיב מלמד בשלב זה, כי בהודעותיו הראשונות הציג המשיב גרסה שקרית, אשר אינה עולה בקנה אחד עם חומר הראיות הקיים בתיק. בהמשך, ומשעומת המשיב עם הראיות הקיימות נגדו, שינה את גרסתו, אולם אף זאת עשה בצורה מתפתחת ולאור המידע שהוצג לפניו בכל רגע נתון ע"י החוקרים. מובן כי שקריו הבולטים של המשיב בחקירותיו וגרסתו המתפתחת כפי שהובאה לעיל, יש בהם לטעמי לחזק ולהעצים את הראיות לכאורה כנגד המשיב.

אשר לגרסתו של מוחמד, הרי שאף שזה אינו קושר ישירות את המשיב לעסקת הסם (לעניין זה יש לציין כי עפ"י גרסת מוחמד במשטרה, הסמים הוכנסו לתא המטען של מכוניתו ע"י אדם אחר מבלי שהיה מודע לכך), הרי שניתן למצוא בהודעותיו השונות ובאמירותיו בעודו במעצר "רמזים" שיש בהם לקשור את המשיב לעסקת הסם. כך, בתמלול מ.ט: 487/14 (מסומן קח בתיק חומר החקירה) המתמלל שיחה שנערכה בין מוחמד (ב) לרס"מ אריק מיאודובסקי (א), נאמרים הדברים הבאים:

"א: התפקיד שלך היה להעביר ממקום למקום, זה הכל, איפה שפתאלי אמר לך אתה נוסע אחריו ואתה פוגש אותו וזה הכל. אבל את זה, תשמע, זה שיקול הדעת שלך.

ב: אני לא גר בגבול, ואתה יודע מי גר בגבול.

א: אני יודע שהוא גר בגבול, יותר קרוב לגבול מאיפה שהוא גר?

ב: לא, הכפר שלהם בתוך הגבול" (ראה עמ' 11 לאותו תמלול).

לעניין זה אין חולק כי המשיב מתגורר בכפר עג'ר, השוכן על הגבול בין לבנון וישראל.

בשיחה אחרת שנערכה בין השניים (מסומן פו בתיק חומר החקירה) מציין מוחמד כי הוא חושש שיפגעו במשפחתו באם יספר על מה שאירע.

במזכר תמלול עבודת מ.ט מספר 484 (מסומן ע1 בתיק חומר החקירה), אשר תמלל שיחות אשר נערכו בין המשיב, מוחמד ועצור נוסף בשם גזאוי, תועדה שיחה בה אומר מוחמד לגזאוי:

"שאני בחוץ בקושי מסתדר אני עובד ואשתי עובדת ומקבל הבטחת הכנסה ובקושי חי איך עכשיו אתה יודע איך אני חושב על זה, סלימאן (המשיב- ז"ה) ואיך קוראים לו צריכים לדאוג לי" (ראה אמצע עמ' 3 לתמלול).

כידוע, בנוגע לאמירותיו של מוחמד, אין המדובר בראיות העומדות בפני עצמן או בראיות בעלות משקל גבוה מקום שאין הן קושרות את המשיב ישירות לסם, אולם עדיין, יש לאמירות אלה משקל מסוים כאשר מצרפים אותן ליתר הראיות לכאורה העולות כנגד המשיב.

בטיעוניו לפני טען ב"כ המשיב כי הראיות העומדות כנגד המשיב הינן ראיות נסיבתיות בלבד, אשר עוצמתן אינה מספיקה לשם מעצרו עד תום ההליכים. אכן, חומר החקירה בתיק, ככל שהוא מתייחס למשיב, מורכב רובו מראיות נסיבתיות ויתכן בהחלט כי אילו הייתה כל אחת מהראיות עומדת לבדה ובפני עצמה, לא היה די בכך בכדי לקבוע את קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה המספיקה לשם מעצר עד תום ההליכים. אולם בענייננו, ריבויין של הראיות הנסיבתיות וצירופן יחדיו מובילות לגרסה הלכאורית המוצגת בכתב האישום ומקשות על ניסיונו של המשיב להציע תזה חלופית אחרת המתיישבת עם חומר הראיות. נוכח האמור, אין לטעמי בעובדה כי הראיות העולות כנגד המשיב הינן נסיבתיות ברובן בכדי לקבוע כי קיימת חולשה בראיות הלכאוריות העולות כנגד המשיב, כשלעניין זה אזכיר כי לא פעם קבע בית המשפט העליון כי ניתן לקבוע קיומן של ראיות לכאורה אף בהסתמך על ראיות נסיבתיות בלבד:

"כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלוכות יותר האחת ברעותה, נעשית 'חזקת חפותו' של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר. יש כאן, כביכול, מעין תמונת הרכבה ('פזל'), שככל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלוכים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה, שבעיקרה היא ברורה לחלוטין, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על כן, תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקרית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירופן יחד אינו יכול - מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי..." [ראו: בש"פ 8006/09 בוחניק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)].

לסיכום, דוחות העיקוב והתנהלותו השלילית המתוארת של המשיב ביום 23.4.14 יחד עם מוחמד טרם זה נתפס

עם הסם ברשותו, בצירוף האזנות הסתר שנערכו למשיב ובעיקר הסמיכות של שני אירועים אלו, אשר התרחשו יום לאחר יום, יחד עם שקריו הבולטים של המשיב בעת חקירותיו במשטרה, יש בכל אלו יחדיו כדי להוביל למסקנה כי בכוחו של חומר הראיות הגולמי המצוי בידי המבקשת כדי להצביע על סיכוי סביר להרשעת המשיב במיוחס לו בכתב האישום.

לא מצאתי לשעה זו, כי יש בהסברים והטענות שמציע ב"כ המשיב כדי לכרסם בעוצמתן של הראיות לכאורה הנדרשות בשלב הדיון במעצרו של המשיב עד תום ההליכים. ויודגש, הסבריו של המשיב ביחס לראיות נגדו יתבררו ויבחנו לעומק על ידי הערכאה הדיונית, לכשיידון התיק לגופו של עניין.

עילת מעצר וחלופת מעצר:

ב.

משבאתי למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה המקימות תשתית ראייתית לכאורית אשר מובילה בסופו של ההליך לידי הרשעת המשיב בעבירות המיוחסות, נותר לבחון האם קיימת לגביו עילת מעצר ואף אם יקבע כי זאת קיימת, יש להוסיף ולבחון, האם למשיב נסיבות ספציפיות ונימוקים כבדי משקל שיש בהם כדי לסתור את חזקת המסוכנות והאם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של המשיב פחותה.

באשר לעילת מעצר, הרי שהעבירות שמיוחסות למשיב בכתב האישום, מקימות עילת מעצר סטטוטורית כלפיו לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים ועל המשיב לסתור חזקה זו.

אין חולק כי העבירות בהן מואשם המשיב הינן עבירות חמורות ביותר. כידוע, עסקאות בסמים ובעיקר הניסיון לסחור בסמים, הן מן העבירות החמורות הקיימות בספר החוקים וזאת עקב פגיעתן הקשה בחיי החברה הסדירים והסכנה הרבה אשר נשקפת מהן לשלום הציבור.

הכלל הוא, כי כאשר מדובר בעבירות סמים חמורות, בין היתר סחר או ניסיון סחר בסם מסוכן, יש להורות על מעצר עד לתום ההליכים. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן תישקל במקרים אלו חלופת מעצר (ראה בש"פ 7517/08, מדינת ישראל נגד אדרי; בש"פ 3899/95 מדינת ישראל נ' ג'מאל ובש"פ 6039/07 מדינת ישראל נ' יוסף). כך אף באשר לתסקיר מעצר- זה יידרש רק מקום בו ניתן ללמוד על מסוכנות הניתנת לאיון, חרף חומרתן הרבה של העבירות. ראה בש"פ 7913/99 - מדינת ישראל נ' אדורם הר שפי ואח' תק-על 99(3) עמ' 15, שם נקבע:

"עבירות של יבוא סמים וסחר בסמים הן מן החמורות והמסוכנות שבעבירות. מבחינת החומרה אפשר לדמות אותן אף לעבירה של רצח, שכן הסחר בסמים הורס חיים. מבחינת המסוכנות הן עשויות להיות אף גרועות מעבירה של רצח, שכן יש מקרים, גם אם נדירים, בהם אדם נאשם בעבירה של רצח, אך נסיבות העבירה אינן מבססות סכנה של רצח נוסף, ואילו אדם הנאשם בעבירה של יבוא סמים או סחר בסמים חזקה עליו, על פי מהות

העבירה, שימשך בביצוע עבירות מסוג זה, אם רק יוכל. לכן, העובדה שבמקרים בודדים החליט בית המשפט לשחרר מן המעצר אדם שנאשם ברצח, אין בה כדי ללמד שראוי לשחרר מן המעצר גם אדם הנאשם ביבוא סמים או סחר בסמים. במיוחד כך כאשר אדם הנאשם בעבירות סמים כבר הורשע בעבר בעבירות כאלה, ואפשר להניח שעבירות אלה הן עיסוק קבוע ואורח חיים של אותו אדם. בית משפט זה כבר ציין והדגיש פעמים רבות, עד שהדבר הוא מן המפורסמות, כי עבירות כאלה יש עמן חומרה מן המדרגה הראשונה, ולכן כלל הוא שנאשמים בעבירות כאלה יוחזקו במעצר עד תום ההליכים, אף אם ההליכים מתמשכים זמן רב, שכן חלופת מעצר, ואפילו מעצר בית מלא, אין בה כדי להשיג את מטרת המעצר ולסלק את הסכנה הצפויה מהם" (ראה בש"פ 860/08, אזולאי נגד מדינת ישראל ובש"פ 9302/08, אלעקובי נגד מדינת ישראל).

כן ראו בש"פ 6039/97 מדינת ישראל נ' יוסף (מיום 14.10.1997); בש"פ 2510/02 מיכאל שווילי נ. מדינת ישראל (מיום 19/4/02), בש"פ 1107/05, אילוז נ' מדינת ישראל (יום 1/3/05), בש"פ 140/05 ימין נ' מדינת ישראל (מיום 24/1/05), בש"פ 2846/06 מדינת ישראל נ' אלעצם (מיום 31/3/06 ובש"פ 10827/06 מדינת ישראל נ' פנחס דגן (מיום 10/1/07).

בחינת נסיבותיו של המשיב מלמדת כי אין עניינו נמנה על אחד מן המקרים הנדירים בהם ניתן לשקול חלופת מעצר חרף חומרת העבירות המיוחסות לו.

למשיב עבר פלילי עשיר הכולל מספר הרשעות קודמות בעבירות סמים חמורות לרבות סחר, ייבוא והחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית. כן הורשע המשיב בשורת עבירות חמורות אחרות לרבות הדחה לעדות, שיבוש הליכי משפט, תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו ועוד. על רקע מעשיו הפליליים ריצה המשיב בעבר עונש מאסר לתקופה של שמונה שנים. בנסיבות אלה ברור כי אין המדובר לפנינו באדם נורמטיבי, אשר המיוחס לו בכתב האישום אינו מאפיין את אורחות חייו או אדם בו ניתן לתת את האמון הדרוש לשם שחרורו בחלופה.

בעניינו, ניתן אף ללמוד על המסוכנות העולה מן המשיב לאור חומר הראיות בפרשה, ממנו עולה לכאורה כי המשיב היה הרוח החיה מאחורי עסקת הסם ואף ניסה להוציאה לכאורה לפועל, תוך תכנון מוקדם ותחכום לא מבוטל.

ב"כ המשיב הניח לפתחו של בית המשפט אסמכתאות שונות כאשר לדידו המדובר במקרים דומים למקרה שלפנינו, שם בתי המשפט הורו על שחרור הנאשמים בחלופת מעצר. בחנתי מקרים אלה והגעתי לכלל מסקנה כי מקרים אלה אינם זהים למקרה שלפנינו ובל נשכח כי הלכה מושרשת מימים ימימה על פיה יש לבחון כל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו הספציפיות.

נוכח כל האמור, איני סבור כי עניינו של המשיב נמנה על המקרים הנדירים בהם ניתן להסתפק בחלופת מעצר. המעשים החמורים המיוחסים למשיב מלמדים על מסוכנות של ממש כלפי שלום הציבור בכללותו, ולא מצאתי כי

שחרור המשיב בחלופה יאיין את מסוכנותו במידה מספקת.

5/4678313

6. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, אני מקבל את הבקשה ומורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ניתנה והודעה היום י"ד סיוון תשע"ד, 12/06/2014 במעמד הנוכחים.

זיאד הווארי, שופט בכיר